

Paul Houx, Dorry Siegelaer, Jef Beckers, Roger Theunissen, Jo Bootz, Olga van Oploo en Karin Vangangelt over rondleidingen VVV-gidsen en communicatiemedewerkers Informatiecentrum A2 Maastricht

‘Ik was Sinterklaas, met de Spaanse mop als staf’

Gedurende zo'n zes jaar deden rond 60.000 mensen mee aan een rondleiding door A2 Maastricht. Het Informatiecentrum A2 Maastricht begon ermee bij de start van de werkzaamheden. De belangstelling was zo groot dat vanaf oktober 2012 ook Maastrichtse VVV-gidsen en de A2-Stewards werden ingeschakeld. De groepen van maximaal zo'n 25 mensen kwamen van over de hele wereld, van Bangladesh en Zuid-Korea tot Denemarken en de Verenigde Staten. Ook de achtergrond was zeer gevarieerd, van gemeentebesturen en -raden tot actiegroepen, ministeries, basis- en middelbare scholen, woningcorporaties, (technische) universiteiten, de wijnclub en toevallige toeristen die een weekend in Maastricht waren.

Een gesprek met zeven gidsen die elk tot in de honderden rondleidingen verzorgden: dat kan niet anders dan uitlopen op een aaneenschakeling van anekdotes. En dat gebeurt ook, maar en passant wordt ook het mysterie van de verdwenen laarzen opgelost. Roger biecht op: 'Mensen moesten voor een rondleiding de officiële 'Persoonlijke BeschermingsMiddelen' dragen die verplicht zijn om een bouwterrein te mogen betreden: helm, hesje en laarzen. Helm en hesje waren nooit een probleem, de laarzen wel. Kwamen ze mij bijvoorbeeld vragen wat voor maat ze hadden.

Karin vertelt bij de maquette van het plangebied het algemene verhaal van A2 Maastricht (2013).

De laarzen kwamen vooral goed van pas toen we in de laatste fase van het project een talud op en af moesten en soms door de modder moesten ploeteren. Eén keer gingen mensen van de groep op een andere plek naar boven dan normaal en daarvoor moesten ze door een heel nat en modderig stuk. Ze verdwenen tot in de knieën in de prut waardoor een paar laarzen achterbleven. Ze kwamen op één sok en met één laars terug bij het Informatiecentrum!

Gezamenlijke klus

Het 'laarzenbeheer' was één van de opgaven waarmee de communicatiemedewerkers van het Informatiecentrum te maken hadden. Olga zat er vanaf het begin. Voorjaar 2009 ging het Informatiecentrum open in een voormalig schoolgebouw aan de President Rooseveltlaan. 'Het was een bewuste keuze om in dit slooppand te gaan zitten, midden tussen de buurtbewoners en op de plek waar later een tunnelmond zou komen. Dat wekte sympathie, veel mensen kenden het gebouw en wilden weten wat we daar deden. Later is het Informatiecentrum verhuisd naar het kantoorpand in voetbalstadion de Geusselt.' Toen de werkzaamheden begonnen, besloot het team communicatie van het Projectbureau A2 Maastricht om vanuit het Informatiecentrum ook presentaties en rondleidingen te gaan verzorgen. Olga stond er aanvankelijk alleen voor. 'Al snel kwam Anja Vaessen erbij, maar ook met z'n tweeën kregen we het niet rond. Ik had soms vier groepen op een dag en moest dan

De VVV-gidsen nemen bezoekers vervolgens mee naar buiten voor een bezoek aan de verschillende werkterreinen (2012).

's avonds nog de boekingen verwerken.' Vanaf oktober 2012 werden daarom ook VVV-gidsen en de A2-Stewards ingeschakeld, eerst in de weekenden en vanaf 2014 ook door de week. Sindsdien werd het een gezamenlijke klus: Olga, Anja en later Karin (zij kwam in 2013) vertelden de groepen in het Informatiecentrum het algemene verhaal en de laatste stand van zaken. Daarna namen de VVV-gidsen de groepen mee naar buiten. In totaal duurden de rondleidingen twee uur. Door de week waren ze gratis; in het weekend, als groepjes werden samengesteld uit individuele bezoekers, moest je bij de VVV een ticket kopen.

Steeds anders

De rondleidingen voor A2 Maastricht waren voor de VVV-gidsen een nieuwe ervaring. Paul vergelijkt het met de rondleidingen door de grotten in Maastricht. 'Daar verandert nooit wat. Je kunt jaar in jaar uit hetzelfde verhaal vertellen. Hier veranderde het continu. Dat maakte het interessant, maar we moesten ons best doen steeds op de hoogte te blijven van de laatste stand van zaken.' Jo: 'Dat ging gesmeerd. Als we vragen hadden, konden we die kwijt bij Bart Grote van Avenue2. Hij kwam altijd snel met een antwoord dat we onderling deelden via de mail.' 'Maar soms gingen de ontwikkelingen te snel', aldus Dorry. 'Ik had een rondleiding in de kerstvakantie. Ze waren bezig de wandendakconstructie te maken bij de ANWB-flat. Daar lagen allerlei buizen op en mensen vroegen waar die voor waren. Ik een mail gestuurd naar Bart. Meteen na de kerstvakantie kreeg ik een

grote foto waarop alle buizen stonden met uitleg. Maar helaas, bij de eerstvolgende rondleiding bleek dat het werk weer zo was gevorderd dat de buizen onder de grond lagen.'

Bekeren

Met de rondleidingen kwam er een bonte stoet van bezoekers langs. Karin denkt met veel plezier terug aan vier hoge heren, kennissen van iemand van Avenue2. 'Ze stommelden 's ochtends om 11 uur vanuit de lift naar binnen. Goedemorgen, we gaan eerst zoenen. Kwamen ze ons achter de balie inderdaad zoenen, de een met een vlaai, de ander met een doos bonbons. Maar ze roken nogal. Olga zei meteen: dat is geen bier, dat is sterke drank. Ze wilden de maquette zien en ik stak mijn verhaal af. Geweldig, fantastisch, riepen ze. Maar na een kwartier was het al afgelopen; ze waren te dronken om er iets van mee te krijgen. Daarna zouden ze meegaan met een rondleiding. Vraagt Olga: bent u altijd zo wiebelig? Zegt een ander: ja, dat is-ie altijd. Paul heeft er vervolgens één buiten bij de bouwkeet op een bankje gezet. Wij lagen intussen in een deuk en dachten dat ze weg waren. Gaat de lift weer open: mijn jas, mijn jas... Was één van die zatlammen zijn jas vergeten.'

Aan de andere kant van het spectrum stonden de twee nonnen van het klooster Onder de Bogen in Maastricht. Dorry leidde ze rond. 'Ze waren tachtig-plus en volgden het project met veel interesse. Omdat je niet met een rok de bouwput in mocht, hadden ze speciaal voor de gelegenheid jeans gekocht. De kap ging af en werd ingewisseld voor de helm. Dat vond ik wel speciaal.' Over de geestelijkheid gesproken: Olga meldt dat er maar zelden leuke mannen waren in de groepen, met uitzondering van de priesters die een keer langskwamen. 'Daar had ik er best een paar van willen bekeren.'

Zeiverklaos

Veel hilariteit ontstond ook bij het passeren van het talud voordat de groepen in de laatste fase van het project de tunnel in konden. Jef herinnert zich een keurig in het wit geklede dame. 'Het had flink geregend, dus het was zeer modderig. Er ging altijd iemand van de groep halverwege staan om iedereen op en af te helpen. Op de weg terug moesten we het talud af. Deze vrouw wilde per se niet geholpen worden en nog voordat ze klaar was dat uit te spreken, ging ze onderuit. Flats en ze glijdt zo naar beneden. Je kunt je wel voorstellen hoe ze er uitzag.'

Jo en Paul halen hun gekste herinnering uit de tunnel zelf. Paul vertelt over een rondleiding toen in de tunnel een soort lijmlaag lag, ter voorbereiding op de asfaltering. 'Ik zei steeds: doorlopen, doorlopen. Maar twee vrouwen bleven toch staan, gewoon om te kletsen, niet eens over wat ze zagen. Toen ze weer wilden gaan lopen, bleef de laars bij één van hen plakken. Ze verloor bijna haar evenwicht en kon zich net aan een hek vasthouden.' Jo verhaalt over de Maastrichtenaar in zijn groep die op alles commentaar had. 'Hij vond niks goed, een echte *zeiverklaos*. Op een gegeven moment vraagt hij in welke talen bij een calamiteit de weggebruikers in de tunnel worden toegesproken. In het Engels en

Nederlands, antwoordde ik. Maar als ze in de verkeerscentrale in Helmond zien dat iemand niet reageert, weten ze dat het een Maastrichtenaar is en roepen ze het ook om in het Maastrichts. Ik heb hem daarna niet meer gehoord.'

Grote Boek

Olga, altijd in voor een grap, speelde een keer voor Sinterklaas. 'Een toneelclub had een rondleiding geboekt ten tijde van Sinterklaas. Ik heb toen met degene die dat regelde, afgesproken dat ze me Sinterklaasspullen zou bezorgen en informatie over twee mensen uit de groep. Dat gebeurde. Toen ze na de inleiding bij de maquette de film bekeken, heb ik me omgekleed en kwam ik als Sinterklaas terug. Als staf had ik een Spaanse mop genomen, een rode klapper met krantenberichten was het Grote Boek van Sinterklaas. Ik zette een zware stem op en haalde inderdaad twee mensen naar voren, de baard intussen op half zeven omdat die vreselijk kriebelde. Achteraf hebben ze me gevraagd of ik niet bij de toneelclub wilde komen.'

Zo goed als Olga zich voorbereidde op het bezoek van de toneelclub, zo snel moest dat bij een pas één dag van tevoren aangekondigd bezoek van de Russische consul aan A2 Maastricht, met in zijn gevolg hoge vertegenwoordigers uit de Russische bouw. Het gebeurde tijdens de Nationale Boomfeestdag in 2017, vertelt Karin. 'Buiten werd voormalig minister-president Wim Kok rondgeleid door het gemeentebestuur. Het Informatiecentrum was dicht. Ik stond met Olga binnen in een basisschool bij de stand van het projectbureau. We hebben twee tafels bij elkaar geschoven, een plankkaart en brochures erop gelegd en ter plekke de voorlichting gegeven. In het Nederlands; een tolk vertaalde dat in het Russisch. Op zo'n moment moet je snel kunnen handelen. Intussen wisten ze buiten van niks.'

Tunnel van oma

Het moeilijkst tijdens de rondleidingen vonden Olga, Karin en de gidsen altijd de uitleg over hoe de verkeersstromen zouden gaan lopen. Los daarvan kijken ze allemaal met veel plezier terug op hun werk voor A2 Maastricht. 'Verbazingwekkend hoe we zonder enige reclame te maken zo veel mensen over de vloer kregen', aldus Olga. En de gidsen: 'Geweldig hoe we dit hele project van begin tot eind van zo nabij hebben kunnen volgen. We voelen ons verbonden met deze tunnel: *'t is euze tunnel'*. Tot slot Karin: 'Mijn kleinkind heeft het nu altijd over de tunnel van oma.'